ATILIM

Yıl 4, Sayı 5 (41)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mayıs 1977

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yüce Lenin'in partisi SBKP'nin öncülüğünde komünizm kuruculuğunda emin adımlarla ilerliyen kardeş Sovyet halkına Büyük Oktobr Sosyalist devrimi'nin 60. yıldönümünde selâm! (1 Mayıs belgilerinden)

Genel seçimler

Genel seçimler yaklaştıkça terör de yoğunlaşıyor. Demirel hükümeti sıkıyönetim ilân etmeden sıkıyönetimi uyguluyor. İçişleri, Adalet ve Ulaştırma Bakanlıklarına 12 Mart döneminin eli kanlı sıkıyönetimci bakanları «tarafsız» diye atadılar. Gazete sütunları hergün faşist komandoların saldırıları, cinayetleri ile dolup taşıyor. Âşıklar, Lenin'in yapıtlarını çevirenler tutsak ediliyor, ağır hapis istemleriyle yargılanıyor. Demirel ortaklığına karşı verilen gensoru önergesi, hükûmeti oluşturan politikacıların bütün iç çelişkilerine karşın halka karşı zümresel dayanışmaları sonucunda Meclis gündemine alınmadı.

En azından parlamentoculuğun temel koşulları mevcut olmadan, faşist kanunlar, saldırılar ve TKP'ne konan yasak kaldırılmadan yapılacak seçimlerin sonuçlarını tam olarak geçerli saymaya olanak yoktur. Ama bu demek değildir ki, seçimleri boykot etmek, pasif bir durum takınmak gerekir. Hayır, tamamen tersine, aktif olmak, miting ve seçim güvenliğini sağlamak için işçi sınıfının sınıf sendikasından ve öncü politik örgütü TKP'nden gelen önerileri canlı ve yaratıcı bir şekilde uygulamak, seçim mitinglerine ve seçimlere yığınsal katılmak gerekmektedir. İşçi sınıfını fabrikalarda, işletmelerde, köylerde geniş emekçi yığınlarını seçim güvenliğini sağlamak için örgütlediği, harekete geçirdiği takdirde hem seçim güvenliğini sağlamak, hem de oyların bölünmesini engellemek mümkün olabilecektir.

Bu, ulusal bir sorun olduğundan bütün yurtsever, ilerici, devrimci güçleri yakından ilgilendirir. Komünistler, sosyalistler, gerçek sendikacılar, kadın, gençlik örgütleri, CHP'liler seçim güvenliği sorununda birleşiyorlar. Bunlar aralarında örgütlenerek, ortak eylemler saptıyarak bu hedefe eylem birliğiyle ulaşabilecekleri gibi oyların bölünmesini de önliyebilirler. Emekçi yığınlarını aydınlatmak ve onların bir kısmını AP, MSP, MHP gibi partilerin başında bulunan gerici politikacıların oy deposu olmaktan kurtarmak, MC ortaklığını yenilgiye uğratmak hedeflerine de ulaşabilirler.

Çağrı

1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve savaş günü, bütün ülkelerde, Türkiye'de yığınsal gösterilerle karşılanıyor. Bütün ülkelerin işçileri, Türkiye işçi sınıfı proletarya enternasyonalizmi bayrağı altında birliklerini güçlendiriyor ve savaşım belgilerini haykırıyorlar.

Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'ı çetin koşullarda, 5 Haziran seçimlerinin eşiğinde işbirlikçi burjuvazinin ateşi altında kutlamaya hazırlanıyor. 1 Mayıs işçi sınıfının sendikal ve politik birliğini güçlendirme günü olacaktır. Bu 1 Mayıs'ta işçi sınıfımızın, emekçilerin, komünistlerin ve bütün yurtsever demokratik güçlerin önünde TKP Konferansında gösterilen çözümü zorunlu görevler duruyor. Sınıf sendikacılığının temellerini güçlendirmek, sarı sendikacılığın başlarını yenik düşürmek, TKP'ni yığınlar arasında daha büyük bir güçle örgütlemek, TKP'ne özgürlük belgisini yükseltmek, tüm ulusal, demokratik güçlerin eylem birliğini geliştirmek gerekiyor. 1 Mayıs komitelerini dil, din, mezhep ve ulus ayırımına bakmadan, DİSK, Türk-İş üyesi ve sendikasız bütün işçilerin eylem birliği organları olarak geliştirmek, Maocu'ların provokasyonlarını bozguna uğratmak görevi önde duruyor. Geçen yılın görkemli 1 Mayıs'ının deneyleri ışığında, bu yıl 1 Mayıs, çok daha büyük bir atılım olacaktır.

1 Mayıs'ta işçi sınıfının güncel politik görevi, bütün emekçileri ve demokrasiden yana bütün güçleri 5 Haziran seçimlerinde gerici-faşist güçleri, bu hükûmeti oluşturan partilerin adaylarını yenilgiye uğratmak için eyleme geçirmektir.

Halkımız, emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin, gerici-faşist partilerin ve militaristliğin dayattığı ağır anti-demokratik koşullarda, kanlı, faşist saldırılar altında genel seçimlere gidiyor. TKP, daha baştan bu yana, seçimlerin görece olarak demokratik bir ortamda yapılmasını istemiş, bunun yollarını göstermiştir. Demirel hükûmetinin her türlü yoldan, parlamento dışı ve içi savaşımla, başlıca yığınsal eylemlerle düşürülmesini, eli yurtseverlerin kanına bulaşmamış kimselerden oluşacak bir seçim hükûmetinin kurulmasını önermiştir.

Bugün kanlı baskılar, enflâsyon, işsizlik ağırlaşıyor. Köylerde toprak ağalarının, şeyhlerin baskıları altında olan köylü yığınları her türlü özgürlükten yoksun bulunuyor. Kürt halkı üzerinde derin bir ulusal baskı ve eşitsizlik süre gidiyor. İşçi sınıfının partisi TKP'nin üzerindeki yasak sürüyor.

Böylesi bir ortamda yapılan seçimler, koşulları ve sonuçları bakımından demokratik olamaz. Ama bu, komünistlerin, tüm ilerici güçlerin seçimler karşısında eylemsiz kalması, alanı gerici-faşist güçlere bırakması anlamına gelmez. Seçimlerin güvenliğini sağlama yolunda savaşmak ve en geniş emekçi yığınlarını seçimlere katılmaya çağırmak ertelenmez görevdir. Seçim güvenliğini yok eden bu hükûmetin düşürülmesi yolunda savaşımı bırakmaksızın, örgütlenerek, süre giden kanlı teröre, yıldırma eylemlerine göğüs germek, sendikaları korumak için gerekli bütün önlemleri almak zorunluktur. Sandık ve miting güvenliği için oluşturulan örgütlenmeyi ulusal ölçülere yaymak ve bunu seçim ve can güvenliği istiyen ve bir avuç faşist-gerici zorbanın dışında kalan bütün yurttaşlara açılacak kadar geniş tutmak gerekiyor. Seçimleri boykot eden, ya da seçimlere karşı kayıtsızlık aşılayan bütün görüşlere en başta TKP karşı çıkıyor. Komünistler ve sosyalistler seçimlere her türlü yolla katılıyor, seçim kürsülerinden sosyalizm ülkülerini yaymak, demokratik özgürlükleri savunmak, anti-komünizmi geriletmek için savaşıyorlar. Ancak gerici-faşist güçlerle, öteki burjuva muhalefeti, ulusal burjuvazinin partisi arasında ayırım yapmak, savaşı baş düşmana karşı yöneltmek gerekiyor. Ulusal, demokratik, anti-faşist güçlerin eylem birliğini geliştirmek zorunludur.

İşçiler, emekçiler, yurttaşlar!

Seçimlerde gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratmak, demokratik özgürlükler alanını genişletmek için birleşin! Seçim mitinglerine, seçimlere katılın!

Eli kanlı AP, MHP, MSP, CGP ve DP adaylarına oy vermeyin! Maocu gurupların bölücü tuzaklarına düşmeyin! Oylarınızı bölmeyin!

Yurttaş! Oyunun faşist cinayetlerin, kıyımların hesabını sormayı öngören, işçi sınıfının, emekçilerin politik ve sendikal haklarının genişletilmesini savunan adaylara ver!

(Devamı 3. sayfada)

Seçimlerde gerici-faşist güçleri eylembirliğiyle yenilgiye uğratmak için ileri!

Seçim güvenliği

Seçimlere katılmak, egemen güçlerin dayattığı koşullara boyun eğmek, bu koşulların değişmezliğini kabul etmek değildir. Gerici-faşist güçler, seçim gününü elleri, kolları bağlı beklemiyorlar. Onlar kanlı baskılarla, cinayetlerle seçim güvenliğini ortadan kaldırarak, halkı yıldırıp sandık başından uzaklaştırarak, üniversiteleri kapattırıp öğrencilerin oy kullanmasını engelleyerek seçimleri zorbalıkla kazanmaya çalışıyorlar.

5 Haziran'da yapılacak seçimlerde gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratmak için, onları seçim öncesinde yenik düşürmek, faşist terörün belini ardıcıl bir savaşımla kırmak gerek. 5 Haziran başarısı, o güne kadar süregiden yığınsal direnişin bir sonucu olacaktır. 1 Mayıs çıkışı bu yönde dev bir adımdır.

TKP, seçimlerde gerici-faşist güçlerin yenilgiye uğratılmasının ilk koşulu olarak seçim güvenliğinin sağlanması zorunluğunu erken seçim söylentilerinin yayıldığı günlerde ortaya attı. Çözüm yolu olarak da, «eli yurtsever kanına bulaşmamış kimselerden oluşacak bir seçim hükûmeti» önerisinde bulundu. Nedir ki, CHP'nin «Demirel hükûmeti ile erken seçime» gitme kararını onaylaması, bir hükûmet değişikliği için gerekli olan politik koşulları büyük ölçüde daraltmış bulunuyor. Bu durumda, seçim güvenliğini işçi sınıfının, halkın örgütlenmesi temelinde yığınsal savaşımla sağlamak, bu yönde pratik önlemler almak ana ödev olarak beliriyor. Sınıf sendikalarının girişimleri, öteki yığın örgütlerinin katılmasıyla gelişirse, ulaşılabilen her kentte, her kasabada, her sandık bölgesinde seçim güvenliği için gerekli örgütlenme biçimleri sağlanabilir ve bu örgütler en geniş demokratik güçlerin eylem birliği ilkesiyle oluşturulursa faşist terörün amacına ulaşması engellenebilir, yığınların savaşım azmi yükseltilebilir.

Her kim ki, bu durumda parlamento içinde bir hükûmet değişimini – bu artık zayıflayan olasılığı – seçim güvenliği için tek yol sayar ve yığınların seçim güvenliği için giriştikleri eyleme karşı inançsızlık aşılarsa, o kimse bilerek veya bilmeyerek egemen güçlerin ekmeğine yağ sürer. Sorun elbette her sandığın başına bir nöbetçi dikmek değil, yığınları bu yönde harekete geçirmektir. Yığın eyleminin başarısını, seçim sandıklarının sayısı ile sendika militanlarının sayısı arasındaki orantıyla ölçmeye çalışan bir kimse, sınıf savaşının canlı diyalektiğinden hiçbir şey anlamamış demektir. Böylesi «masa başı» hesaplar yapmak yerine, seçim güvenliğini sağlamak için savaşıma atılan güçlerle birleşmek «sosyalistim» diyenin boyun borcudur.

Demokratik seçim

Parlamento AP ve CHP'nin oylarıyla erken seçim kararı aldı. Bu karar gerçekte emperyalist ülkelerin, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin ve militarist kliğin dayatması ile alınmıştır. Amacı, Demirel hükümetini yıkılmaktan kurtarmak ve gerici, faşist güçlerin seçimleri zorbalıkla kazanmasını sağlamaktır. CHP yöneticileri, TKP'nin, öteki demokratik güçlerin, hatta kendi partilerindeki kimselerin uyarılarına karşın Demirel hükümetinin yönetiminde erken seçimleri onaylamıştır.

5 Haziran'da yapılacak olan genel seçimler demokratik değildir. Çünkü bu seçimler, seçim güvenliğini yok eden gerici-faşist karması hükümetin kanlı terörü altında yapılıyor. Halkın istemlerini özgürce dile getirmesini engelleyen toplumsal, ekonomik koşullar, bağımlılıklar süregidiyor. İşçi sınıfının kendi öz istekleri, bağımsız istem ve örgütüyle seçimlere yasal olarak katılması zorbalıkla, faşist yasalarla engelleniyor: TKP'nin üzerindeki yasak sürüyor.

Elbette ki, TİP'nin seçimlere katılma hakkını elde etmesi, en önünde TKP'nin yürüdüğü demokrasi savaşımında olumlu bir ilerlemedir. Buna karşılık, TSİP'nin seçimlere katılma hakkından yoksun bırakılması, seçimlerin anti-demokratik niteliğinin bir belirtisidir.

Sözcüğün gerçek anlamında demokratik seçimler, halkın yığınsal savaşımına dayanan ve her türlü anti-demokratik engeli yıkan ileri, demokratik bir hükümetin yaptığı ve barış, demokrasi ve halk düşmanları dışında herkesin katıldığı seçimlerdir. İşçi sınıfı böylesi özgür, demokratik bir seçim isteminin baş savunucusudur. TKP Programı, halkımıza en demokratik, en özgür seçimleri gerçekleştirme yolunu gösteriyor.

Oy verme sorunu

Gerek yurt içinde, gerekse yurt dışındaki işçi sınıfı örgütleri, sınıf sendikaları aldıkları kararlarla halkı CHP'ne oy vermeye çağırdılar. Bu çağrı, günümüzde sınıf savaşının, demokrasinin dolayısı ile en geniş yığınların çıkarlarına ters düşmüyor.

Nedir ki, bu tutumun devrimci, demokratik özünü kavrıyamıyanlar, «CHP'ne oy verme» çağrısını eleştiriyorlar. Komünistlerin kanısına göre, bu eleştiriler temelsizdir. Çünkü, hem yurtdışındaki hem de yurt içindeki işçilerimizin örgütleri, CHP'ni gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratmak ve görece olarak demokratik bir ortam yaratmak, böylece yolu ileri demokrasiye elverişli kılmak amacıyla seçimlerde destekliyeceklerini açıklamışlardır. Bu amaca, bu seçimlerde başka türlü bir yoldan ulaşılabileceğini, açıkça ve inandırıcı olarak göstermeden, CHP'ne oy verilmesi çağrısını eleştirmek, goşist, «solcu» bir gevezelikten öte geçmez.

Böylesi bir çağrıya ek olarak CHP'nin burjuva niteliğini ve tutarsızlıklarını belirtme sorununa gelince ... CHP'lilerin de katılmasıyla hazırlanan bir çağrıya bu partinin «iç yüzünü» eklemeyi isteyen bir kimse eylem birliğinden birşey anlamamış demektir. Bu çağrının, söz konusu partinin tutarsızlıklarını eleştirme olanaklarını tıkadığını kanıtlamadan, bu çağrıya katılanları sosyal-demokratlaşmakla suçlamak, dürüst olmayan bir tutumdur. Çünkü, CHP'ne oy verme çağrısını sendikalarda, yığın örgütlerinde onaylayan komünistler, politik eylem özgürlüklerini koruyorlar. TKP'nin programı doğrultusunda bir yandan seçimlerde eylem birliğini güçlendiriyor, bir yandan da CHP'nin burjuva özünü yığınlara anlatıyor, onlarda reformcu düşler uyandırma girişimleriyle savaşıyor, sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni devrimci yoldan kurma yolunu gösteriyorlar.

Seçimlere katılma

5 Haziran seçimlerinin demokratik olmadığını propaganda etmek, seçimlere katılmamak gerektiği anlamına gelmez. Seçimlere katılma sorunu, seçimlerin niteliği ile değil, nasıl bir ortamda yapıldığı ile bağlıdır.

5 Haziran seçimleri, yığın savaşının yükseldiği, ancak bir devrimci durumun tümüyle olgunlaşmadığı, buna karşılık, yukardan aşağıya doğru beliren faşizm tehlikesinin arttığı koşullarda yapılıyor. Egemen güçler seçim tarihini kendileri için en elverişli koşullar altında dayatmış olmakla birlikte, seçimlerde gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratmak olanak dışı değildir.

TKP bütün gücüyle, yığınları 5 Haziran seçimlerine katılmaya, çağırıyor ve her türlü boykotçuluğun, sarı-sendika ağalarının işçi sınıfına aşılamaya çalıştığı pasifliğin, Maocu, Troçkist taktiklerin gerici içeriğini yığınlara bütün olanaklarıyla anlatıyor.

Seçimler ve uyarılar

Seçimlerin karmaşık bir dönemde yapılmakta olması, bazı çevreleri seçimlerde takınılacak tutumla ilgili tartışmalara ve düşünce karışıklığına sürükledi. Yine görüldü ki, komünistler, kendi ilkesel konumlarından en karmaşık durumda bile gerilemiyorlar.

Örneğin, legal sosyalist çevrelerde, «seçimlere katılmak»ile «oy istemek» ve «oy istemek» ile de «sınıfsal bağımsızlığı sağlamak» gibi ayrı anlamlı kavramlar birbirine karıştırılıyor.

Seçimlere katılmak her partinin hakkıdır ve komünistler, parlâmento seçimlerine özellikle katılma yanlısıdırlar. Ama, «seçimlere katılmak» ile, seçimlere katılan partinin halktan oy istemesi birbirinin zorunlu tamamlayıcısı değildir. Böyle bir zorunluluk, söz konusu parti seçimlere katılmanın *asıl amacını* «parlamentoda şu, ya da bu kadar sandalye kazanmak» olarak saptarsa geçerli olabilir. Ama böyle bir amacın da, özellikle içinde bulunduğumuz koşullarda, değil sosyalistlikle, tutarlı demokrat*lıkla* bile ilgisi olamaz. Asıl olarak, kendi programını yaymak ve pratikte de gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratmak gibi amaçlarla seçimlere katılan bir partinin ise, bu amaçlarla çelişiyorsa, gerici, faşist adayların seçilmemesi için kendi adaylarına oy istememesi biricik doğru tutum olur. Öyleyse «seçimlere katılma» gibi Leninci bir ilkeyi, bu seçimlerde oyların bölünmesine gerekçe yapmak mümkün değildir.

Yine savunulduğunun tersine, «seçimlerde oy istemek, parlamentoda temsil edilmek»ile «işçi sınıfının bağımsızlığını sağlamak» arasında da dolaysız bir bağ kurulamaz. Ama, örneğin sınıf sendikalarının seçimlerde CHP'ni destekleme kararına legal sosyalist akımdan gelen başlıca eleştiri, bu kararın işçi sınıfının bağımsızlığını zedelediğidir. Bunlara göre, işçi sınıfı koşullar gerektirdiğinde gerici burjuva partisine karşı ilerici burjuva partisine oy verirse bağımsızlığını yitirir. Sınıfsal bağımsızlıkla, devrimci uzlaşmaları birbirinin karşısına koyan «sol» bir anlayıştır bu. Aynı zamanda, işçi sınıfının bağımsızlığını seçimlere ve parlâmentoya işçi sınıfı adına katılmakla özdeş saydığı için, sınıfsal bağımsızlık kavramını parlâmentarizm doğrultusunda deforme etmeye, özünü boşaltmaya eşit, sağ bir anlayıştır.

Oysa sınıfsal bağımsızlık, işçi sınıfının kendi Markscı-Leninci partisinde politik, ideolojik, örgütsel birliğini kurmasıyla gerçekleşir. Bu partinin seçimlerde yığınları hangi partiye oy vermeye çağıracağı ise sınıfsal bağımsızlıkla değil, somut politik, ekonomik, sosyal koşullarla ilgilidir. Ve işçi sınıfı, partinin çağrısına bilinçle karşılık verdiği ölçüde sınıfsal bağımsızlığını elde etmiş olur. İşbirlikçi burjuvazi işçi sınıfını sağcı ve «solcu» revizyonizmin görünmez ipleriyle kendisine bağlıyabilmek için yarım yüzyıldan beri TKP'ni yok etmeye çalışıyor. Komünistler ise derin gizlilik koşullarında işçi sınıfının politik, sınıfsal bağımsızlığını koruyor, gerçekleştiriyorlar.

Görüldüğü gibi, işçi sınıfının politik bağımsızlığı, parlamentoya girmek, ya da işçilerin, kendisine işçi sınıfı partisi adını veren bir partiye oy vermesi değil, komünist partisinin içinde birliğini kurması ve onun öncülüğünde savaşması demektir.

Öyleyse, seçimlerde oyları bölme sonucunu doğuracak bir politikayı «işçi sınıfının bağımsızlığını sağlama» gerekçesiyle haklı göstermek mümkün değildir. Tam tersine, böyle bir tutum, işçi sınıfının bağımsız politikası olmak şöyle dursun, pratikte egemen güçlerin politikası olur.

Seçimler ve politik kutuplaşma

Genel seçimlere *yasal olarak* katılanların sınıf yapıları ve ideolojik doğrultusu ne olursa olsun, 5 Haziran seçimleri emperyalizmin işbirlikçisi gerici-faşist güçlerle, anti-emperyalist, demokratik, ilerici güçler arasındaki savaşımın bugün için odak noktasıdır.

Sağcı sosyal demokratlar da içinde olmak üzere, burjuva partileri, seçimlerdeki sınıfsal kutuplaşmaları gözden gizleyen, seçim savaşımını iki partinin, hattâ iki «önder»in kavgasına indirgeyen bir çizgi izliyorlar. Onların durumu böylece göstermesine bakarak, görünüşlerle yetinmek doğru olmaz. Görünüşten çıkarak, seçimleri tek yanlı bir yanaşımla burjuva partileri arasında bir yarışma saymak yanlıştır. Böyle bir yanaşım, işçi sınıfının, emekçi yığınların seçimlerdeki etkinliğini görmezlikten gelmek, onları pasif birer varlık saymak olur. Oysa, işçi ve emekçi sınıflar, onların yığınsal örgütleri, bu seçimlerde karşılarına çıkan seçenekleri bilinçsizce kabul etmiyorlar. Gerici-faşist güçlerle, burjuvazinin ilerici, reformcu kolu arasında ayrım yapıyor, savaşlarını baş düşmana karşı yöneltiyor ve bu arada seçimlerde yasal olarak temsil edilmeyişin bilinciyle «işçi sınıfınnı politik örgütü-TKP'ne konan yasak kalkmalıdır» diyorlar. Bu bilinçli tutum, seçimleri burjuva partileri arasında bir yarış olmaktan çıkarıyor, onu, emperyalizmle en fazla bütünleşmiş, tekelcileşmiş burjuvaziye, toprak ağalarına karşı işçi sınıfının, emekçi halkın, orta katmanların savaşımı durumuna yükseltiyor. İşçi sınıfının uluslararası savaş ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta bu bilinç bir kez daha görülecektir. İşçi sınıfı «gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratmak için ulusal, demokratik güçlerin seçimlerde birliği» belgisini yükseltecektir. Seçimlerde örneğin, CHP'nin çoğunluğu sağlaması, ya da oylarını arttırması, bu partinin seçim yarışında ötekileri geçmesi olmayacak, tüm ulusal, demokratik güçlerin, işçi sınıfının ve halkımızın gerici-faşist güçleri yenilgiye uğratması anlamını taşıyacaktır. Nedir ki, Parti Plâtformu'nda da belirtildiği gibi, TKP'nin yasaklı olması, ve devrimci güçler arasında eylem birliğinin oluşmaması nedeniyle, «savaşımın meyvalarını geçici de olsa CHP'de beliren sosyal demokrat akım toplamaktadır.»

Seçimleri burjuva partileri arasında bir yarış olarak görenler, hem burjuvazinin iç ayrışmasını, düşmanla bağlaşık ayrımını, hem de işçi sınıfının ve emekçi halkın bu seçimlerde gerici-faşist güçlere karşı yürüttüğü bilinçli savaşımı yadsımış olurlar. Bu görüş, her türlü «sol» oportünist boykotculuğa olduğu gibi, seçimler karşısında nihilizme ve pasivizme de kaynaklık etmektedir.

Öte yandan, seçimlerin ancak legal bir sosyalist partinin katılmasıyle burjuva partileri arasındaki yarış olmaktan çıktığı görüşü de doğru değildir. Bu tez, tıpkı bir önceki gibi, söz konusu «parti katılamasaydı seçimler burjuva partileri arasındaki bir yarış olacaktı» anlamını taşıyor.

Komünistlerin propaganda ve ajitasyonu, seçimlerde ortaya çıkan sınıfsal ve politik kutuplaşmayı, yani bir avuç azınlıkla, ulusun çoğunluğu arasındaki kutuplaşmayı doğru bir biçimde dile getiriyor. Aynı zamanda bu kutuplaşmanın seçimlere yasal olarak katılan partiler yelpazesine TKP'nin yasaklı olması dolayısıyla tümüyle yansımadığını gösteriyor. Ulusal, demokratik güçlerin birliğini güçlendiriyor ve gerici-faşist güçlerin yenilgisini sağlamaya hizmet ediyor.

Çağrı

(1. sayfadan devam)

Oyunu emperyalizmin işbirlikçisi, en talancı gerici-faşist partileri yenilgiye uğratmak ve demokratik özgürlüklerden yana bir hükümeti işbaşına getirmek için kullan!

22 Nisan 1977

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Konferans Belgeleri II.

TKP Konferansında, MK Politik Büro üyesi A. Saydan yoldaşın okuduğu Parti Plâtformu

(Özet)

TKP'nin önünde açılan perspektifleri saptayan Plâtformun giriş bölümünde TKP'nin bundan böyle yapacağı ideolojik çalışmalarla ilgili temel ilkeler ve pratik önlemler belirtildi.

«Kapitalizmin genel bunalımı ve bazı sonuçları» başlıklı bölümde kapitalizmin herşeye karşın devresel bunalımlardan kurtulamadığı vurgulandı, bunalımın günümüzdeki özellikleri gösterildi. Emperyalist ülkeler bilimsel teknik devrimin bulgularından ve yeni sömürgeci yöntemlerden yararlanarak bunalımdan sıyrılmaya çalışıyorlar.

Kapitalizmin bunalımının derinleşmesiyle koşut olarak birçok ülkede, gerici, faşist neo-faşist akımlar körüklenmekte, aynı zamanda soğuk harpçilik eğilimleri başkaldırmaktadır. Bu olgulara karşın Sovyetler Birliği'nin, öteki demokrasi ve özgürlük güçlerinin büyümesiyle emperyalizmin faşist darbe ihracı büyük ölçüde sınırlanıyor. Plâtform aynı zamanda, faşizm tehlikesine karşı savaşımla barış uğrundaki savaşımın ayrılmayacağı görüşünden hareket ederek soğuk harpçilerin her yönlü, bu arada sosyalist ülkelere karşı yönelttikleri ideolojik saldırılara karşı da eylem birliğinin üzerinde önemle durdu. TKP Konferansı'nın bu önemli belgesinde, emperyalizme, uluslararası gericiliğe ve harpçiliğe karşı savaşımda Çin Halk Cumhuriyeti'nin Maocu yönetiminin oynadığı karşı-devrimci rol üzerinde de önemle duruldu. Plâtformda şöyle denildi: «Bu gurubun sosyalist ülkelere, dünya komünist ve işçi hareketine, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı ihaneti olmasaydı, bugün yeryüzünün politik haritası bambaşka olacaktı.»

«Dünya Komünist ve İşçi Hareketi ve TKP» başlıklı bölümde, TKP, anti-emperyalist güçlerin öncüsü olan dünya komünist ve işçi hareketinin ayrılmaz bir parçasıdır, dendi: TKP bu hareketin Marksizm-Leninizm, proletarya enternasyonalizmi temelinde birliği için ardıcıl savaşım yürütüyor. Emperyalizmin uluslararası birleşik saldırgan güçlerine karşı «proletarya enternasyonalizmini inkâr etmek, yahut ona sosyal demokratik bir içerik vermek, işçi sınıfını enternasyonalist dayanışma gibi bir silâhtan yoksun bırakmak anlamına gelir» deniyor. Plâtform, Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansına yüksek bir değer biçti ve burada TKP'nin rolünü gösterdi. Plâtform, TKP'nin «proletarya enternasyonalizmini elden bırakmamak, tersine onu daha da geliştirmek, güçlendirmek» azmini dile getirdi.

«Dünya Sosyalist Sistemi ve TKP» başlıklı bölümde «insanlığın kurtuluş yolunda elde ettiği en büyük kazanım» olan dünya sosyalist sisteminin belirleyici rolü, Sovyetler Birliği'nde, öteki sosyalist ülkelerdeki sosyalizm, ya da komünizm kuruculuğunun canlı bir örnek olması bakımından büyük önem taşıdığı vurgulanıyor. «Dünya devrim sürecinin temel dayanağı olan Sovyetler Birliği'ne karşı emperyalizmin yürüttüğü her alandaki saldırıya karşı TKP savaşıyor» deniyor. Plâtform'da şöyle dendi: «Anti-Sovyetizme karşı savaşmak Sovyetler Birliği'ni bütün yönleriyle halkımıza tanıtmak politikamızda XXV'inci Kongre kararları, özellikle Brejnev yoldaşın konuşması bize ışık tutuyor.»

«Ulusal Kurtuluş Hareketleri ve TKP» başlıklı bölümde kapitalizmden sosyalizme geçiş çağında ulusal kurtuluş hareketlerinin önemli rolüne değinildi. Bu hareketin politik bakımdan Marksizm-Leninizme ve toplumsal olarak da sosyalizme yönelmesinde sosyalist sistemin belirleyici rol oynadığı belirtildi. Ulusal kurtuluş hareketlerinin sosyalizme açılan bir yolda ilerlemesinin başlıca koşulları olarak, Sovyetler Birliği ile çok yönlü bağlaşıklık; işçi sınıfının hegemonyası; işçi-köylü bağlaşıklığı; anti-emperyalist, demokratik güçlerin cephesi; «emperyalizmin müttefiki durumuna girmiş olan Pekin yöneticilerine, Maocu'lara karşı ardıcıl savaş» zorunluktur. Plâtform, TKP'nin bütün ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme kararlılığını dile getirirken, Türkiye'nin ulusal kurtuluş tarihinin deneyine dikkati çekti ve burjuvazinin önderliğinde yeniden emperyalizmin boyunduruğuna düşme sürecini, aynı zamanda bugünkü emperyalist sömürü gerçeğini somut olarak sergiledi.

«Artan bunalım, sınıf çelişmelerinin keskinleşmesi, faşist yöntemlerin yoğunlaşması» bölümünde şöyle dendi:

Ülkemizdeki başlıca çelişkiler, emekle sermaye, emperyalizm ve yerli ortaklarıyla, işçi sınıfı, bütün emekçi halk, orta tabakalar ve çıkarları emperyalizm ve yerli-yabancı tekellerle objektif olarak çatışan burjuvazi, yani ulusal burjuvazi arasındaki-çelişkiler keskinleşiyor. «İşbirlikçi burjuvazi memleketi eskisi gibi yönetmek yeteneğini yitiriyor, halkın yoksulluğuna yol açan bunalım derinleşiyor, ama tekeller de büyük vurgunlar sağlıyor. Bu bunalımdan çıkış yöntemi olarak Demirel ortaklığı faşist tırmanmayı doruğuna çıkarıyor, «hattâ perspektiflerinde faşist bir yönetim kurmak plânları» bulunuyor. Faşizmin saldırılarının sivri ucu işçi sınıfına, onun politik ve sendikal örgütlerine çevrilmiştir.

«Faşist tırmanışa karşı ortak eylemin gelişimi» başlıklı bölümde, Devlet Güvenlik Mahkemelerine, faşizme tırmanışın bu önemli belirtisine karşı verilen savaşımın deneyleri somut olarak çözümlendi. Savaşım «kısmen ulusal burjuvaziyi, genellikle orta katmanları ... İşçi sınıfına, onun sendikal ve politik örgütlerine yaklaştırıyor.» Ama eylem birliğinin belirli bir plâtforma oturamaması olgusu da ortadadır. Bu olumsuz durum başlıca; legal sosyalist partilerin kimi yöneticilerinin sekter tutumlarına ve ulusal burjuvazinin ürkekliğine ve yalpalamalarına bağlı olarak ortaya çıkıyor.

«Çıkış Yolu» başlıklı bölümde TKP'nin başta gelen hedefi şöyle belirtildi: «Türkiye'de yerleşmiş olan emperyalizmin, işbirlikçilerinin, yabancı ve yerli tekellerin egemenliğine son vermektir. İşçi sınıfının ve köylü yığınlarının, orta katmanların ileri demokratik iktidarını kurmaktır.» İleri demokrasinin sosyalizme dönüşmesinde proletaryanın hegemonyası sonuç alıcı rol oynar. Savaşımda yığın eylemlerinin birincil rolü vardır. Savaş içinde oluşan eylem birlikleri ulusal demokratik cephenin kuruluşu için çıkış noktasıdır.

«Güncel hedef» başlıklı bölümde 1977 yılında yapılacak olan seçimlerle ilgili sorunlar ele alındı. Seçimlere Demirel hükûmetiyle gitmemek, eli yurtsever kanına bulaşmamış kişilerden oluşacak bir hükümet kurmak zorunluktur. Plâtform, bu hükûmetin üstesinden geleceği somut istemleri sıraladı. Bu somut istemler çevresinde tüm yurtsever güçler, parlâmento içi ve dışı eylemlerle güçbirliği yapmalıdır. TKP Konferansı'nın onayladığı plâtformda, seçimlere ilişkin olarak TKP'nin devrimci taktiği açıklandı; «TKP asla seçimcilik, parlamentoculuk taktiğini benimsemiş, kapitalizmden sosyalizme geçişin yalnız bu yoldan olacağına inanmış değildir.» Maocu, serüvenci taktikleri de suçlayan Plâtform, kapitalizm koşullarında, seçimlerde halkın özgür iradesinin tümüyle belirmesinin mümkün olmadığını, ama, açık faşizm koşullarında yapılacak seçimlerle nisbeten demokratik koşullarda yapılacak seçimler arasında da bir fark olduğunu belirtti.

«İşçi sınıfının birliği ve TKP» başlıklı

bölümde Türkiye işçi sınıfının 12 Mart boyunca ve günümüzde 1 Mayıs gösterilerinde uzun yıllar boyunca oluşan birikiminin ortaya çıktığı belirtildi ve egemen güçlerin başı çeken devrimci güç işçi sınıfına karşı saldırılarını arttırdığına işaret edildi. İşçi sınıfının «politik bilinç düzeyinin yükseltilmesinde», TKP'nin rolü büyüktür. İşçi sınıfının kapitalizm koşullarında «mutlak sayısal birliğinin sağlanması olanaksızdır». Plâtform bu görüşten çıkarak, birliğin çeşitli düzeylerini sıraladı: İşçi sınıfının TKP saflarında politik ideolojik, örgütsel birliği; TKP çevresinde eylem birliği; bir tek sınıfsal sendikal çatı altında birliği ... üzerinde durdu. Bu birliklerin sağlanması savaşımında ideolojik savaşımın önemine, aynı zamanda TKP'nin legale çıkmasının önemine değinildi. TKP'nin legale çıkmasında, saygınlığının artmasında öteki demokratik güçlerle olan ilişkilerinin gelişimi önem taşıyor. Ancak, «Hiç bir akım, ne kadar demokratik olursa olsun, kendiliğinden TKP'ne konan yasağı kaldırmayacaktır. Bu yasağın kaldırılması ancak komünist partisinin güçlenmesi sayesinde, bizzat komünistler tarafından elde edilecektir.»

«Anti-emperyalist demokratik güçlerin eylem birliği ve TKP» başlıklı bölümde «cephe kurma sorunları»nın karmaşıklığı üzerinde duruldu. Marksçı-Leninci ilkeleri her ülkenin özelliklerine uygulamak zorunluktur. «Anti-emperyalist, demokratik cephe hareketinin sosyal kurtuluşa dönüşmesi için başta gelen koşul, cephe hareketinde işçi sınıfının öncü politik örgütünün, sendikal örgütlerinin ağır basması, harekette egemenliğin burjuvaziye terk edilmemesidir.» Maksimalist politikalar cephe hareketine zarar verir, «bazı elverişsiz koşullarda cephe hareketinin, işçi sınıfının ve emekçi halkın egemenlik ve iktidarına yönelik olmasını şart olarak öne sürmek maksimalist bir politika» olarak cephe hareketini parçalar, cephe hareketlerinde de sınıf savaşımı durmamakta, «biçim değiştirmektedir». Eylem birliği TKP'nin önünde çözüm bekleyen bir sorun olarak duruyor. Plâtform, legal sosyalist partilerin bazı yöneticilerinin olumsuz tutumlarına değindi. Anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin dağınıklığından egemen güçler kazançlı çıkıyor. Aynı zamanda emekçi yığınların yararına yürütülen savaşımın meyvalarını geçici de olsa büyük ölçüde CHP topluyor. Eylem birliğini oluşturmak için legal sosyalist partilerle öteki yurtsever akımlarla tartışmayı ideolojik alanda sürdürmek ve TKP Programına karşı çıkan herkesi anti-komünist saymamak gerekir.

«Ulusal Sanayi» başlıklı bölümde, ülkenin sanayileşme sorunu üzerinde somut olarak duruldu ve ulusal sanayinin kurulması için emperyalizmle olan bütün bağların koparılması, anti-emperyalist, anti-feodal, büyük tekel ve holdinglere karşı, halkın yaşam düzeyini yükselten bir nitelikte olması zorunluluğu belirtildi. Böylesi bir sanayileşme programının uygulanabilmesi için «demokratik, anti-emperyalist, ilerici bir hükûmetin işbaşına gelmesi şarttır». Plâtform, CHP'nin «halk sektörü» görüşünü de eleştirdi.

«Demokratik toprak reformu ve işçi-köylü bağlaşıklığı» bölümünde tarımsal alandaki sosyal, ekonomik durum somut olarak ele alındı, köylerdeki kapitalizmin Prusya tipi gelişmesi, sanayileşmenin sonucu ortaya çıkan ağır sorunların ancak demokratik bir toprak reformu ile çözümleneceği belirtildi. İşçi-köylü bağlaşıklığı böylesi bir toprak reformu savaşımı çevresinde geliştirilebilir, bu bağlaşıklık ulusal demokratik cephenin kurulmasında temel koşullardan biri olarak rol oynayacaktır. Plâtform, ulusal burjuvazinin «köy kent» önerisini eleştirdi, TKP'nin kooperatifçiliği destekleme görüşü ulusal burjuvaziden ayrımlı olarak, köyün reel ürünlerine dayalı sanayileşmeyi de öngörüyor.

«Yığın örgütleri ve TKP» bölümünde platform şu ilkeleri belirledi: Yığın örgütleri «bağımsız olarak kendi işlerini program ve tüzüklerine göre yürütürler. TKP bu yığın örgütlerinin, emekçilerin, öğrenci ve gençlerin, kadınların kendi özel sorunlarının çözümünü sağlamaları, sömürüye, sömürücülere, emperyalizme, harpçiliğe, barış düşmanlığına karşı savaşa yönelmeleri için çaba harcar. Her alanda elinden gelen yardımı yapar. Yığın örgütlerinde değişik politik ve dinsel inançlara bağlı emekçiler vardır. Leninci ilkeye göre, bu inançlarla çatışmamak gerekir. Yığınları sömürüye, baskıya karşı savaşımda eğitmek, aydınlatmak yoluna gitmek en doğru tutumdur.» Yığın örgütlerini, «partinin bir kolu haline getirmemek zorunluktur.» Gericilerin, yönetimdeki yığın örgütlerinde ve sarı sendikalarda çalışmak gerekir. Plâtform köylülerin, gençliğin, kadınların örgütlü yığınsal hareketlerini inceledi ve komünistlerin bu alandaki görevlerini belirledi.

> *TKP, ilerici, yurtsever gençlik ve öğrenci hareketini destekler, işçi sınıfımızın, halkımızın kurtuluş savaşımı ile örer. İşçi, emekçi, köylü gençliğin de örgütlenmesine önem verir. Bu örgütlerin ilerici enternasyonal kuruluşlarla bağlanmasına çaba harcar.*
>
> *(Platform tezlerinden)*

«Ulusal sorun» başlıklı bölümde, TKP'nin ulusal azınlıklar ve özellikle Kürt sorunu üzerindeki ilkesel tutumu incelendi. Plâtformda şöyle dendi: «Programımız, Kürt halkının kendi yazgısını kendisinin özgürce tayin etme hakkını kabul etmiştir.» Bu hak, mutlaka «ayrılmak anlamına gelmez.» TKP Kürt ulusunun bütün demokratik haklarını savunuyor. TKP, «Türk-Kürt tüm komünistlerin TKP'de birliği; Türk-Kürt tüm işçilerin sendikal eylem birliği ve Türk-Kürt tüm uluslardan, azınlıklardan Türkiye halkının, emperyalizme, işbirlikçilerine, faşizme, ırkçılığa ve her türlü ulusal baskıya karşı birlikte kurtuluş için kardeşçe savaş birliği» ilkelerine bağlıdır. Maocu'ların Kürt halkının kurtuluş savaşına düşmanlıklarını sergileyen Plâtformda şöyle denildi: «Hem emperyalizme bağımlılık, hem de ulusal kurtuluş hareketi yanyana düşünülemez.»

«Proletarya Diktatörlüğünün Zorunluluğu» başlıklı bölümde, TKP Programının «uzak hedef» kısmında yer alan bu ilkenin içeriği açıklandı. Başka özelliklerinin yanısıra proletarya diktatörlüğü «kapitalizmden sosyalizme, oradan da komünizme geçmeyi sağlamak için zorunlu»dur. «Proletarya diktatörlüğü bir egemenlik aracıdır ve demokrasinin en yüksek biçimidir.» TKP, proletarya diktatörlüğü ilkesini, faşist diktatörlüklerle kıyaslama eğilimlerine karşı savaşıma devam edecek, bu ilkenin «halktan, emekçilerden yana niteliğini işçi sınıfına ve emekçilere sürekli olarak anlatacaktır.

«Barışçı dış politika» bölümünde, yeryüzünde barışın güçlenmesiyle işçi hareketinin, demokratik akımların da güçlenmesi arasındaki bağın üzerinde duruldu. Büyük sermaye bu nedenle barış düşmanı bir politika izliyor. Plâtformda «barış içinde yan yana yaşama» ilkesinin özlüğü açıklandı, bu koşullarda da sınıf savaşının güçlenerek sürdüğü belirtildi. Plâtformda ayrıca, TKP'nin barışçı dış politikayle ilgili istekleri üzerinde duruldu.

(Parti Plâtformu'nun tam metnini «Yeni Çağ» dergisinin Mart sayısında bulabilirsiniz.)

> *Ulusal-demokratik cephenin temeli olan işçi-köylü bağlaşıklığı için işçi sınıfının, TKP'nin demokratik bir toprak reformu ilkesini sürekli bir savaşım konusu yapmak, işçi-köylü bağlaşıklığını bu savaşım etrafında örmek, en önemlisi köy emekçi yığınlarını bu bağlaşıklık ilkesi ile örgütlemek, Köylü Komitelerini kurmak zorunluktur.*
>
> *(Plâtform tezlerinden)*

LENİN KÖŞESİ

Parlamento seçimleri ve komünistler

V. I. Lenin, parlamenter savaşımın, toplumu devrim yoluyla temelinden değiştirme savaşımı biçimlerinden biri olduğunu belirtir. Ve der ki: *Komünistler «parlamentarizmi, proletaryanın aydınlatılması, eğitilmesi ve onun bağımsız sınıf partisinin örgütlenmesi için savaşım araçlarından biri, işçilerin kurtuluşu uğrunda verilen politik savaşım araçlarından biri sayarlar».* (Tüm yapıtları, c. 14, s. 75.)

Lenin, burjuva partilerinin ve komünistlerin parlamento seçimlerinde tutumunu şöyle belirtir: *«Seçimlerde halkın şu veya bu zengin gruplarının çıkarlarını savunan dağınık, düzensiz partiler, yığınların bilincinin geliştirilmesini her zaman ikinci plâna atarlar, yığınların sınıfsal gruplaşmasını da hemen hemen her zaman istenmiyen ve tehlikeli bir şey sayarlar. Burjuva partilerine karşı olanlar, (komünistler) için politik bilincin açıklığı, sınıfsal gruplaşmanın açıklığı her şeyin üstündedir. Fakat bu bazı özel koşullarda çeşitli partiler arasında geçici eylem birliği olasılığını ortadan kaldırmaz.»* (C. 19, s. 109–110). *«Marksistler açık, tam ve resmen sağcılara karşı liberallerle işbirliğinden yana olduklarını açıklamışlardır.»* (C. 21, s. 360.)

- Lenin, en gerici çevrelerin tekrar iktidara gelmelerini önlemek için komünistlerin oransallıkla ilerici partilerle eylem birliği yapmalarını önerir. Ve der ki: *«Tam bir propaganda, ajitasyon ve politik eylem özgürlüğünü koruruz. Bu sonuncu koşul olmadan, besbelli ki, blok da kurulamaz. Çünkü politik eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşmaya varmak ihanet olur».* (C. 41, s. 72–73.)

Komünistler seçimlerde asıl olarak baş düşmanı yenilgiye uğratmak ve komünizm ülkülerini yığınlara ulaştırmak yolunda çalışırlar. *«Bizim için önemli olan Parlamentodaki sandalya sayısı değildir; biz milletvekilliği peşinde koşmuyoruz ve bu konuda ödün veririz.»* (C. 41, s. 71.)

«Böyle bir durumda, iyice güvendiğimiz, yani adaylarımızı ileri sürmemizin, bir liberalin bir İşçi Partiliye karşı zaferi sonucunu vermeyeceği yerlerde, pek az sayıda seçim bölgesinde adaylarımız seçime katılırdı. Seçim propagandamızı, komünizmden yana bildiriler dağıtarak ve kendi adaylarımızın seçime katılmadıkları bütün bölgelerde, seçmeni *burjuva adaya karşı*, İşçi Partisi (Sos. dem. P.) adayına oy vermeye davet ederek yapardık.» (C. 41, s. 72–73.)

Lenin, parlamento içindeki savaşımla parlamento dışındaki savaşımı sımsıkı birleştirmek gerektiğini ve parlamenta dışı savaşımın belirleyici olduğunu söyler: *«Bizim için tek, yekpare ve bölünmez işçi hareketi, proletaryanın sınıf savaşımı vardır. Parlamenter savaşım da dahil, tüm diğer özel biçimleri bu savaşıma bağımlı kılmalıyız. Parlamento dışı savaşım bizim için belirleyicidir.»* (C. 15, s. 361.)

MC'nin sahteciliği

Halk düşmanı MC hükümetinin elebaşıları, Demirel, Erbakan, Türkeş, Feyzioğlu takımı «hayali temel atma» yarışını, «Büyük Türkiye» edebiyatını iki yıldır şarlatanca kullanıyorlar. Ülkemizdeki sanayileşmenin cılızlığını, genel yönüyle montajcı, ambalajcı niteliğini gizlemeye yeltendiler. Oysa ülkemizdeki sanayileşmenin düşüklüğünü ve diğer çarpıklıklarını ortaya koyan göstergelerden biri yatırımların ağır endüstriye yöneltilmemesi ve tüm kredilerin % 68'inin büyük tüccarlara verilmesidir.

Ülkemizde «Karma ekonomi»yi, AET'yi, emperyalist tekellerin azılı sömürüsünü savunan işbirlikçi burjuvazidir, bu burjuvazinin MC hükümetidir. Bankaların geçen yılın ilk on ayında dağıttıkları 165 milyar liralık kredinin aslan payını alan büyük tüccarlar, üretimle, endüstri yatırımıyla değil, aracılıkla bir çırpıda milyonlar vurmuşlardır. Bu olgu da ülkemizdeki tekelci burjuvazinin özü bakımından aracı, komisyoncu niteliğini açıkça kanıtlamaktadır. Yıllık kârı 247 milyon lira olan Koç-Holding, 45 milyar lira sermayeli İş Bankası imparatorluğu, Ordu-Holding dükalığı, Transtürk tekeli, Hacı Ömer-Holding, kısacası Türkiye'yi yöneten 86 mülti-milyoner ülkemizin gerçek sanayileşmesini değil, çok uluslu emperyalist tekellerle işbirliğini, ucuz işgücü ve hammadde kaynaklarımızı bu tekellerle birlikte sömürme politikasını izlemekte, savunmaktadırlar.

Buna karşılık, büyük komşumuz Sovyetler Birliği'nin ekonomik-teknik yardımlarıyla kurulmuş ve kurulmakta olan kombinalar Türkiye ağır sanayiinin temelini oluşturmaktadır. Bu gerçek TKP'nin Konferansında TKP genel sekreteri Bilen yoldaşın Merkez Komitesi adına okuduğu raporda önemle vurgulanmıştır. TKP'nin, bu Konferansta onaylanan Programında, *«Türkiye'nin ulusal bağımsızlığının korunmasında, geri kalmışlıktan kurtulmasında, memleketin endüstrileşmesi önemli bir yer tutar»* deniyor. TKP, komünistler, ta baştan ülkemizin emperyalist Amerikan ve Ortak Pazar tekellerine bağımlı kılınmasına karşı çıkmakla yurdumuzun ulusal bağımsızlığını, gerçek endüstrileşme yoluna koyulmasını savunmuştur ve savunmaktadır.

Halkımız, tüm ilerici, demokratik, yurtsever güçler, bu seçimlerde işbirlikçi büyük burjuvazinin erkini devirmekle, yurdumuzun gerçek kalkınma yoluna koyulmasında önemli bir adım atacaklardır. Bunun için eli kanlı Demirel hükümetinin, iktidar elebaşlarının, atılan sahte temelleri, milyonluk hırsızlıklarını, yolsuzlukları seçim toplantılarında, her yerde açığa vurmak gerek.

Silâhsızlanma Savaşı

28–30 Mart 1977'de ABD Dışişleri Bakanı Vance ile Sovyetler Birliği yöneticileri arasında Moskova'da silâhsızlanmayla ilgili görüşmeler yapıldı. 1972'de varılan ve kıtalararası ve çok başlıklı füzelerin sayısını sınırlandıran ABD-SSCB anlaşması Ekim 1977'de sona erecektir. Kasım 1974'de Vladivostok'da eski ABD Başkanı Ford-SBKP Genel Sekreteri Brejnev arasında yapılan görüşmede bu anlaşmanın devamı ve genişletilmesi için temeller saptandı, 1958'e kadarki dönemi kapsayan bir anlaşma imzalanmasında görüş birliği sağlandı. Bu bakıma Vance'nin Moskova'ya gelişi ile başlayan görüşmeler insanlık için yaşamsal bir önem taşıyordu. Ancak sözünü ettiğimiz olumlu gelişmeler karşısında, ABD ve NATO'cu silâh tekellerinin ve Pentagon'daki militarist çevrelerin Vaşington hükümetine baskısiyle bu öneme gölge düşürülmek istendiği ortaya çıktı. ABD Dışişleri Bakanı Moskova'da Vladivostok görüşmelerini önce hiçe saymayı, sonra da «gözden geçirmeyi» denedi. Birbirleriyle çelişen önerileri kapsayan bir «paket» sundu. Bununla da kalmayıp, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin güvenliği zararına, ABD'ne askeri üstünlük sağlamaya çalıştı. Sorunu yokuşa sürdü. Ardından da, SSCB'nin stratejik silâhların sınırlandırılması için bir anlaşmaya yanaşmadığını iddia ederek, Amerika'da sürdürülen yeni tip stratejik silâh üretimini haklı göstermeye yöneldi. Dünya kamuoyunu yanıltabileceğini umdu.

SSCB Dışişleri Bakanı Gromiko 31 Mart günlü basın toplantısında bu plânları açığa çıkardı. Sovyetler Birliği'nin Lenince barış ilkesine bağlı kalarak, silâhlanma yarışına son vermek için her türlü anlaşmaya hazır olduğunu, ancak bunun karşılıklı eşitlik temeli üzerinde olması gereğini yineledi. Moskova'da varılan sözleşmeye göre, Mayısta Viyana'da yapılacak ABD-SSCB görüşmelerine Amerika'nın daha gerçekçi olması dileğini belirtti.

Beyaz Saray yönetiminin silâhsızlanma sorununu yokuşa sürmesi, ABD ve dünya kamuoyunda sert tepkiyle karşılandı. Bunun karşısında Carter ve Vance «hata»larını tanımak zorunda kaldılar. Dışişleri Bakanı SSCB'nin bu konudaki somut «önerilerini ve tutumunu gereği gibi değerlendirmediklerini» kabul etti.

Yararlı ilişkiler

TKP'nin Konferansında oybirliğiyle kabul edilen Merkez Komitesi çalışma raporunda parti genel sekreteri Bilen yoldaş «TKP, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında iyi komşuluk, içten dostluk, karşılıklı yarara dayanan ilişkiler kurulması, dostluk ve saldırmazlık paktı bağlanması için savaşagelmiştir, savaşıyor» diyor.

TKP Merkez Komitesi'nin çalışma raporunda belirtilen bu ilke, Türkiye komünistlerinin, tüm ilerici, yurtsever güçlerin bütün ülkelerle, komşularımız sosyalist ülkelerle içten ilişkiler kurulması yönünde yürüttüğü ardıcıl savaşımın en somut göstergesidir. Komünistler için iyi komşuluk ilişkileri, güçlü barış, halklararasında dostluk ve kardeşlik demektir.

TKP, bundan bir süre önce Moskova'da yapılan Türkiye ve Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanları arasındaki görüşmeleri bu açıdan ele almakta ve değerlendirmektedir. Bunun için de görüşmelerin başarıyle sonuçlanmasını, iki ülke arasında ekonomik, teknik ve kültürel işbirliğinin geliştirilmesini öngören anlaşmaları olumlu karşılamaktadır. Çünkü hiç bir politik şart koşmadan yapılan bu yardımlar, doğrudan doğruya halkımıza yapılmaktadır. Bu yardımlar emperyalizm tarafından dayatılan geri kalmışlığı ortadan kaldırmak, sanayileşme ve ekonomik, dolayısıyle politik bağımsızlık savaşımıza objektif bir temel hazırlıyor. Antisovyetizm, anti-komünizm zehirinin etki alanını daraltıyor. Bunun için de önemli olan, Türk-Sovyet ilişkilerini karşılıklı yarar ve iyi komşuluk temeli üzerinde daha da ilerletmek, yaşamın her alanını kapsamasını sağlamak, iki ülke arasında bir saldırmazlık anlaşması imzalanması yönünde somut girişimde bulunmaktır.

Böyle bir gelişme için dün olduğu gibi bugün de bütün olanaklar vardır. Yeter ki bunun karşılıklı çabalarla ve anlayışla gerçekleşeceği bilincine varılsın. Oysa Demirel hükümeti, Helsinki kararlarının uygulanmasına yanaşmamakla, silâhsızlanma konusunda bütün önerileri, girişimleri baltalama yoluna gitmekle, NATO'ya daha sıkı bağlanma yollarını aramakla sosyalist ülkelerle barışçı ilişkilere ters düşen bir politika izlemektedir. Bundan ötürü MC hükümetinin bu tür ilişkileri bütünüyle pragmatik ve iki yüzlü bir girişimler dizisi olmaktan öteye gitmiyor. Zaten Lenin'in de sözleriyle, *«dış politikayı iç politikanın karşısına çıkarmak, genel olarak politikanın karşısına çıkarmak yanlış olacaktır».* Bu temel ilke Demirel hükümetinin dış politikası için de geçerlidir. İçte koyu bir anti-komünizm sürdüren, faşizm özlemciliği yapan, barışçıl önerileri baltalayan çevrelerden tutarlı, bağımsız, barışçı bir dış politika izlemeleri, komşu ülkelerle içten, dürüst ilişkiler kurmaları beklenemez.

Bütün bunlara karşın bu çevrelerin özel niyeti ne olursa olsun, emperyalizmin gerilemesi, dünya sosyalist sisteminin güçlenmesi Türkiye'de devrimci akımların baskısı sonucunda Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle gelişen ilişkiler, Türkiye halkının yararınadır. Bölgemizde sürekli bir barışın sağlanmasına en büyük katkıdır.

Aydınlık düşmanları

Demirel ve ortakları, seçimleri baskı ve terörle kazanmak için yalnız faşist komandoların, Maocu bozkurtların, polisin kanlı saldırılarıyle yetinmiyorlar. Halkımızın istek ve dileklerini dile getiren, sorunlarına eğilen, MC hükümetinin uyduluk politikasını açığa vuran, ilerici, yurtsever güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist savaşta bilinçlenmelerine yardım eden halkçı basını susturmak istiyorlar. İlerici, demokratik güçlerin ağızına kilit vurmaya çalışıyorlar. Tek sözle gerici-faşist partilerin borazanlığını yapmayan her gazete ve dergi, Demirel ve ortaklarına göre komünizm propagandası yapmaktadır. Bu azılı anti-komünizmin örnekleri ortadadır:

MC hükümetinin vurucu gücü olan faşist komandolar, Maocu bozkurtlar, İştanbul'da «Cumhuriyet» gazetesinin merkezine saldırdılar. Yazı işleri müdürünü dövdüler. Ülkenin birçok yerinde «Cumhuriyet» gazetesini okuyanların dövüldüğüne her gün tanık oluyoruz. MC hükümeti bundan birsüre önce «Ürün» dergisinin 31. sayısını toplattı. Dergide çalışanlar hakkında toplam 100 yıl hapis cezası istedi. Bunun yanısıra düzenlenen baskınlar sonucu toplatılan kitaplar, Nazilerin, Şili'de faşist Pinoşet rejiminin, Güney Afrika ırkçılarının yaptığı gibi sokak ortasında yakılıyor. Demirel hükümeti daha da ileri gidiyor. Yalnız kitap yakmakla kalmıyor. Hükümet ortağı faşist Türkeş'in komandoları Adana'da solcu kitap satıcısı bir genci üzerine benzin dökerek yaktılar.

Demirel hükümeti yine son günlerde «Ürün» yayınları arasında basılan DAC Devlet Konseyi Başkanı Erich Honeker'in raporunu toplattı. Böylece Demirel hükümeti, resmi bir belge olarak Birleşmiş Milletlerce kabul edilen bir devlet adamının raporunu yasaklamakla, Helsinki Konferansı sonuç belgesi kararlarını kabaca çiğnediğini bir kez daha gösterdi. Bu bir tek olay bile anti-komünizmin, soğuk harp aracı olduğunu günümüzde ayrı toplumsal sistemlere bağlı ülkeler arasındaki ilişkilerde gerginliği azaltma sürecine ters düştüğünü kanıtladı.

Anti-komünizme karşı, demokratik özgürlükler, barış için ilerici yurtsever demokratik güçlerin birliği 5 Haziran seçimleriyle daha da güncellik kazanmaktadır.

Ece'ler ölmez

Goşizm, önce anarşizm, sonra Troçkizm, daha sonra da Maoizm şeklinde, günümüzde ise, her üçünün değişik ölçülerde bileşimi olarak da belirmektedir. İşçi sınıfının devrimci savaştaki öncü rolünü, her türlü uzlaşma ve devrimci bağlaşıklık biçimlerini reddetme gibi, küçük burjuva sübjektivizminden kaynaklanan anti-komünist hastalıklarından dolayı işçi sınıfı içinde barınamıyan goşist Troçkist-Maoist akımlar gençlik içinde yuvalanmaya çalışıyorlar.

Burjuvazi, en etkili olarak ideolojik alana yansıyan bunalımlar içinde bocalarken, sosyalist ilkelerin yayılması karşısında, «sol» oportünizmden medet umuyor. Anarşist, Troçkist, Maoist akımları ve eylemleri kışkırtıyor, zaman zaman yaratıyor, hatta finanse ediyor. Böylece, bir yandan devrimci süreci saptırmak, öte yandan her türlü goşist, terörist, Maoistlerin eylemlerini yığınlara «uluslararası komünizm»in eylemleri şeklinde sunmak yolunu tutuyor. Faşizme tırmanışına bosamak yapmayı amaçlıyor.

Son yıllarda dünya güçler dengesinin sosyalizmden yana hızla değişmesi, Türkiye işçi sınıfının sınıfsal bilinçlenme ve örgütlenmedeki görkemli atılımlarının etkisiyle gençlik hareketinde görülen toparlanma, bu akımların teorik ve pratik alanda yalıtlanmasını hızlandırdı. Özellikle, gençliği barış, bağımsızlık, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm yolunda, işçi sınıfının öncülüğünde, anti-emperyalist ulusal kurtuluşa yönelik örgütlenmede ilkesel başarılar kazanan ilerici, yurtsever gençliğin eylemleri, bu maceracı, karşı-devrimci akımların gençlik içindeki konumlarının da daraltılmasında büyük rol oynadı. Son günlerde, egemen güçler ve bu bozguncular, ilerici, yurtsever gençliğe ve örgütlerine saldırılarını boşuna yoğunlaştırmadılar.

Türkiye komünistleri, İzmir'de, İGD üyelerinden Avni Ece adındaki genç işçinin öldürülmesi olayını da bu açıdan değerlendiriyor. Gençliğin can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünü ortadan kaldıran MHP-Ülkü Ocakları ve benzeri cinayet yuvalarının kapatılması için MC'nin yıkılıp, yerine ileri, halktan yana bir hükümetin kurulması uğrunda, tüm demokratik güçlerin işçi sınıfının yolunda birleşmesini, yeni Ece'lerin faşist kurşunlara hedef olmasını önliyecek tek olanak saymaktadır.

Devlet ve devrim

Lenin ünlü yapıtında devrim sürecinde devletin önemli rolünü incelerken proletaryanın devletini kurma önemini tarihsel bir görüşle ortaya koyar. Kapitalist düzende devlet, tepeden tırnağa burjuvazinin sömürü ve baskı aracıdır. Ne var ki, kapitalist düzende devlet sorununu sınıf savaşının dışında soyut bir anlam olarak da almak doğru değildir. İşçi sınıfının, burjuvazinin devlet mekanizmasını ele geçirmek, onu kendi egemenliğinin kurulmasına yardımcı olarak kullanmak savaşımı burjuvazinin tümüyle egemenliğine son vermek, kapitalizmden sosyalizme geçmek savaşımından ayrılmıyor. Ama, kapitalist düzende işçi sınıfı bu amaca ulaşabilmek için bugün de tanık olduğumuz uzun süreli bir savaşım yürütmek ve bu savaşımı değişik aşamalara göre ayarlamak zorunda kalmaktadır. Burjuvazinin devlet yapısı günümüzde daha da merkezileşmiş, sermayenin konsantrasyon ve birikimine paralel olarak devlet tekelci kapitalizmine ulaşmıştır. Tekelci devlet kapitalizmi aşamasına ulaşma, kapitalizmin bunalımlarını önlemek şöyle dursun, bunalımların daha da derinleşmesi, süreklileşmesi, enflâsyonun, işsizliğin sürekli olarak artması ile sonuçlanmaktadır. Kapitalist ülkelerde devlet sorununu ele alırken, kapitalizmin derinleşen, artan ve süregenleşen bunalımlarını da gözden uzak tutamayız. Bu koşullarda kapitalist ülkelerde, özellikle bilimsel teknik devrim aşamasında, teknolojinin hızla modernleşmesi sürecinde işçi sınıfının etkinliği genişliyor ve daha yaygınlaşıyor. Teknik elemanları, bilim çevrelerini, hatta orta tabakaları politik kapsamına almaya yöneliyor. İşçi sınıfının etkinliğinin artması, burjuva devlet mekanizmasında derin sarsıntıların meydana gelmesi, bu mekanizmada bazı gediklerin açılması gibi bir sonuç da veriyor. İşçi sınıfının sınıf savaşında daha da güçlenmesi burjuvazi arasındaki çelişkileri arttırıyor, tekeller dışı kalan burjuvaziyi tekelci burjuvaziye karşı tutumunda cesaretlendiriyor. Burjuva devlet mekanizmasını sarsan ve orada gedikler açan ikinci unsur da budur. Bu gelişmeleri hesaba katmamak ve burjuvaziyi artık sahip olmadığı bir güce sahipmiş gibi göstermek doğru değildir. Burjuvazi normal parlamenter koşullarda devlet organlarının tümüne egemen değildir. Ancak açık, çıplak, kanlı faşist yöntemler uygulayarak devlet mekanizmasına tümüyle egemen olmayı zaman zaman ve yer yer denemektedir. Fakat bu yöntemlerin bile geçici olduğunu son yılların tarihi göstermektedir.

«İDD» ve sosyalizm

TKP'nin Konferansı'nda kabul edilen yeni programın uzak stratejisi Türkiye'de sosyalizmi kurmaktır. Program, bu amacı açık seçik belirtmiş, halkımızın ancak sosyalist düzen içinde her türlü sömürü, baskı ve ezgiden kurtulacağını göstermiştir.

Dünya devrim tarihi ve en başta Lenin'in Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin programlarını hazırlarken yaptığı saptamalar şu gerçeği gösteriyor: Sosyalist toplum düzenine mekanik olarak geçilemez. Sosyalist toplum düzenine, egemen olan burjuvaziye karşı demokratik haklar savaşımıyle ulaşılır. İşçi sınıfının, emekçi halkın tam egemenliğine, proletarya diktatörlüğüne varabilmek için, büyük sermayenin, emperyalizmin egemenliğini kırmak, işçi sınıfının, emekçi halkın demokratik haklarını geniş ölçüde genişletmek gerekiyor. Burada önemli olan, bu savaşımı yürüten güçler arasında işçi sınıfına önemli bir yer ayırmak, egemenliği, ilerici de olsa tüm olarak burjuvaziye bırakmamaktır. Bu demektir ki, kapitalizmden sosyalizme geçişin bu aşamasında işçi sınıfı egemenliği burjuvazinin ilerici kolu, orta tabakalar, devrimci aydınlarla paylaşacaktır. Ama, toplumda başta gelen üretici ve yaratıcı sınıf olmak niteliğinden dolayı öncü ve başı çeken güç mutlaka işçi sınıfı olacaktır. Bu aşamada büyük sermayenin, emperyalizmin egemenliğine son verecek köklü, devrimci önlemler uygulanacaktır. Ulusal bağımsızlık, emperyalizmin elinden kurtarılacak, ulusal ağır sanayiin kurulması için gerçek ve hızlı bir program uygulanacaktır. Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle karşılıklı çıkarlara dayanan içten bir işbirliği ve dayanışma politikası izleneceği gibi barışçı, güvenliği güçlendirici, yapıcı bir dış politika da izlenecek, silâhlanma yarışına son verilecektir.

TKP Programında sosyalizme varmak ve işçi sınıfının öncülüğü sorunu bütün genişliğiyle ele alınmış olmakla beraber bazı sosyalist ideologlar ileri demokratik devrim aşamasını TKP'nin stratejik son durağı gibi göstererek, partimize karşı ideolojik bir saldırı yürütmeyi denemektedirler. Kendi programlarında da mevcut olan bu geçiş devrini TKP'nin baş hedefi olarak göstermeye yeltenmekte ve TKP'ni işçi sınıfından ayırmayı amaçlamaktadırlar. Bu çabalar Türkiye devrim hareketine hiçbir şey kazandırmadı, tersine devrim hareketine, işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşımına büyük zararlar vermektedir. TKP her zaman işçi sınıfının birliğini, sosyalist akımların bağlaşıklığını savunageldi. Ancak bu gibi bir eylem birliğiyle emperyalizmi, Türkiye'deki işbirlikçilerini yenmek, gerçek demokratik bir düzene ve sosyalizme geçmek mümkün olacaktır.

«Katkı»'nın provokasyonu

TKP-R provokasyonunun demaske olmasından sonra egemen güçler yeni yeni TKP'leri kurdurma plânları ortaya sürmeye başladılar. Komünist harekete, komünistlere karşı tertiplenen yalan ve iftiranın, kirli-çirkin oyunların, ihbarcılığın yeni bir örneğini «Katkı» dergisiyle faşist «Bayrak» gazetesinin ortak girişiminde görüyoruz.

«Katkı»cılar gerçek kimliklerini, işçi sınıfını, ilerici güçleri yanıltmak için legal bir komünist partisi kuracakları yolundaki uydurmayla iyice açığa vurdular. Faşist «Bayrak» gazetesi de, «Katkı»cıların bu provokasyonunun propagandasını yapmaya, bunları TKP ile ilgiliymiş gibi göstermeye kalkıştı. Üç-beş kişiden oluşan «Katkı» adındaki provokasyon yuvası büyük burjuvazinin, MİT ve CİA'nin TKP'ne karşı sürdüregeldiği saldırıların yeni ve karanlık maşasıdır. Amacının da gelişen ve güçlenen komünist ve işçi hareketini arkadan vurmak, ilerici, demokratik anti-emperyalist cephede yer alan güçler arasında bozgunculuk yapmak, emperyalizme ve tekelci burjuvaziye hizmet etmektir. Söz konusu dergi, hemen hemen bütün sayılarında birçok legal ilerici yayın organını ve sendikacıyı, yurtseveri TKP elemanı olarak göstermeye yeltenmekte, polise, büyük burjuvaziye ihbarcılık görevi yapmaktadır.

MİT'in ve gerici güçlerin aralıksız sürdüregeldiği anti-komünist ihbar kampanyasına Maocu provokasyon yuvaları var güçle katılıyor. «Hergün» adındaki faşist gazete, Maocu bozkurtların yayın organı durumunda olan «Halkın Kurtuluşu» dergisinin ihbarını yineliyor. Bu faşist gazete EGO'da çalışan bir yurttaşın TKP üyesi olduğu yolunda bu Maocu dergide yayın yapıldığını, polisin de o nedenle bu yurttaşı tutukladığını açıkça yazıyor.

TKP'ni yalanla, ihbarla, provokasyonla yıkmaya kalkışanların çabaları fiyaskoyla sonuçlanacaktır. Komünistler ağır gizlilik ve sürekli terör altında çalışmaya zorlandıkları 57 yıl içinde Marksçı-Leninci ilkelerden vazgeçmediler, ödün vermediler. Komünistler kanlı terörün, zındanların, işkencelerin, ihbarların, provokasyonların üstüne üstüne giderek bu kutsal savaş yoluna koyulmuşlardır. Partiyi ihbarlardan koruyacak, onun legale çıkmasını sağlayacak olan da Leninci çelik disiplin ve komünist kararlılıktır.